

Arrest

nr. 248 452 van 29 januari 2021
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 juni 2020, als feitelijke partner van een Nederlandse vrouw, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 september 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister

tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2020 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.06.2020 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde [J.M.], van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Op 30.12.2019 deden deed betrokkene te Vosselaar een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 04.05.2020 weigerde de Burgerlijke Stand van Vosselaar deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het negatieve advies van het Parket en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Chatberichten tussen betrokkenen in de periode 15.03.2019 - 03.03.2020*
- Rekening uittreksels op naam van de referentiepersoon met stortingen aan betrokkene tussen januari en juni 2020*
- ongedateerde foto's*
- bewijzen van aansluiting bij de mutualiteit*
- verklaringen op eer van derden*

Deze stukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het Parket van Antwerpen en de gemeente Vosselaar met betrekking tot de schijnrelatie. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 12.06.2020 officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: "de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

Dat artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Dat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker thans reeds meer dan een jaar op hetzelfde adres samenwoont met Mevrouw [J.], hetgeen inderdaad enerzijds blijkt uit de voorgelegde foto's, doch tevens uit de verklaringen opgesteld door derden en briefwisseling welke aan elkaar werd verzonden;

Dat verzoeker sedert opstart van de aanvraag op 12 juni 2020 ook officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als Mevrouw [J.], teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen;

Dat het hebben van de inschrijving op het zelfde adres vanzelfsprekend aantoont dat verzoeker en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is;

Dat de neergelegde stukken dan ook aantonen dat verzoeker en diens partner reeds langdurig een relatie onderhouden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van zijn verblijf een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat uit artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partner, hetgeen zij in casu, zonder twijfel na laten;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat verzoeker dan ook wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij reeds meer dan twee jaar een affectieve relatie onderhoudt met Mevrouw [J.] en ook reeds meer dan één jaar op hetzelfde adres woonachtig is;

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoont dat hij en Mevrouw [J.] een affectieve en duurzame relatie onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

2.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, en wordt vervolgens geduid dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde bewijsstukken niet afdoende heeft aangetoond een duurzame feitelijke relatie te onderhouden met de referentiepersoon. Hij wijst erop dat op 4 mei 2020 de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de betrokkenen reeds heeft geweigerd, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit vormt volgens hem een contra-indicatie van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Hij motiveert dat de voorgelegde stukken geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen met betrekking tot de schijnrelatie en deze onvoldoende overtuigen dat alsnog een werkelijke en duurzame feitelijke relatie voorligt. De (officiële) samenwoning toont volgens verweerder ook onvoldoende het bestaan van een duurzame relatie of gezinsleven aan. In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt ook duidelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder licht vervolgens toe dat het legale verblijf van verzoeker in België is verstreken. Verder motiveert hij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij betwist het bestaan van een (beschermenswaardig) gezins- of familieleven met de Nederlandse referentiepersoon. Hij stelt nog dat niet blijkt dat verzoeker kinderen heeft in België en ook niet blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden weigeringsbeslissing is genomen in antwoord op de verblijfsaanvraag die verzoeker had ingediend als *“ander familielid”* van een burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als feitelijke partner van een Nederlandse vrouw die in België verblijft. Met toepassing van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden dan ook onderzocht in het licht van de toepassing van de voormelde wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”.

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voren dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijke partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie moet verweerder rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook toe aan de minister of zijn gemachtigde om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt.

Met zijn aanvraag wenste verzoeker aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de Nederlandse M.J., die verblijft in België. In de bestreden weigeringsbeslissing heeft verweerder evenwel geoordeeld dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen een duurzame relatie te hebben met deze Nederlandse onderdaan. De concrete motieven werden reeds weergegeven.

Verzoeker tracht aan de hand van het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat verweerder ten onrechte geen duurzame relatie tussen hem en mevrouw M.J. heeft aanvaard. Hij betoogt (onder meer) dat hij, aan de hand van de voorgelegde stukken, heeft aangetoond dat hij en mevrouw M.J. reeds meer dan één jaar op hetzelfde adres samenwonen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

[...]”.

De Raad benadrukt dat deze wetsbepaling handelt over een familielid dat wettelijk samenwonend is met een Unieburger in België. Het betreft met andere woorden situaties waarin de wettelijke samenwoning is geregistreerd in de registers en waarbij dus kan worden aangenomen dat deze oprechte doeleinden nastreeft, en niet louter is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. In het voorliggende geval is de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw M.J. evenwel zeer recent nog geweigerd, omdat volgens de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, de beoogde wettelijke samenwoning niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Nu verzoeker niet wettelijk samenwonend is met mevrouw M.J., en hij bijgevolg geen familielid is in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat hij dienstig kan verwijzen naar de in deze bepaling vervatte voorwaarden, die zijn opgesteld onder de premisse dat er sprake is van een geregistreerde wettelijke samenwoning in België, wat in de voorliggende zaak niet het geval is.

Verzoeker diende zijn aanvraag in met toepassing van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat enkel de in deze bepaling vervatte voorwaarden aan de orde zijn en het bestuur de voorgelegde stukken enkel hieraan diende te toetsten, en niet aan artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt ook gesteld dat het gaat om *“de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”*.

Verzoeker verwijst verder naar de stukken die hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag en betwist dat hij aan de hand van deze stukken niet heeft aangetoond dat er sprake is van een affectieve en duurzame relatie. Hij stelt dat hij thans reeds meer dan een jaar samenwoont met de referentiepersoon en dat dit blijkt uit de voorgelegde foto's, getuigenverklaringen en briefwisseling. Hij stelt nog dat hij sedert 12 juni 2020, ofwel van bij de opstart van de verblijfsprocedure, ook staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon en betoogt dat dit vanzelfsprekend aantoonde dat er sprake is van een duurzame relatie. Hij betoogt dat de voorgelegde stukken tevens aantonen dat er al meer dan twee jaar een affectieve relatie bestaat. Hij is van mening dat verweerder een foutieve beoordeling van de neergelegde stukken maakt en deze zelfs volledig negeert. Nog stelt hij dat verweerder de stukken elk afzonderlijk heeft beoordeeld, in plaats van in hun geheel. Hij houdt voor dat de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de relatie niet in rekening zijn gebracht.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand kort voorafgaand aan het indienen van de voorliggende aanvraag, na een negatief advies van het parket, inzake de eerder voorgenomen wettelijke samenwoning nog heeft geoordeeld dat er ernstige aanwijzingen zijn van een schijnrelatie. De bij de aanvraag voorgelegde stavingstukken die alsnog het bestaan van een naar behoren bewezen duurzame relatie zouden moeten

aantonen, handelen grotendeels over dezelfde periode die ook voorlag bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat de eerdere beslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand mee in rekening kon worden gebracht en maakt niet aannemelijk dat het gelet op de eerdere weigering van registratie van de wettelijke samenwoning kennelijk onredelijk is van verweerder om te stellen dat er sprake is van een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven en de voorgelegde stukken vervolgens te beoordelen, rekening houdende met de eerdere vaststellingen in het kader van de procedure tot wettelijke samenwoning.

Op geen enkele wijze gaat verzoeker concreet in op de in de bestreden weigeringsbeslissing gedane vaststelling dat de neergelegde documenten, namelijk chatberichten tussen verzoeker en de referentiepersoon, stortingsbewijzen, ongedateerde foto's, bewijzen van aansluiting bij een ziekenfonds en verklaringen op eer van derden, geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het parket van Antwerpen en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Vosselaar met betrekking tot de schijnrelatie. Zij weerlegt dit motief niet.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting het motief betwist dat de voorgelegde stukken onvoldoende kunnen overtuigen dat, rekening houdend met de eerdere vaststelling van een schijnrelatie door een andere overheid, alsnog sprake is van een duurzame relatie tussen partners, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker op zich niet aangeeft dat een door hem voorgelegd stuk of gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij geeft niet concreet aan dat, buiten de in de beslissing vermelde stukken en gegevens, nog andere stukken of gegevens voorlagen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Verzoeker geeft verder weliswaar aan de voorgelegde stukken anders te beoordelen, maar maakt met zijn uiteenzetting niet concreet aannemelijk dat de hieromtrent gedane beoordeling uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek of kennelijk onredelijk is. Het is geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om te stellen dat het enkele gegeven van een samenwoning gedurende meer dan één jaar of een officiële inschrijving op hetzelfde adres sinds de opstart van de procedure niet noodzakelijk wijst op het bestaan van een (duurzame) relatie of alleszins niet volstaat om hiertoe te besluiten, zeker indien de registratie van de wettelijke samenwoning eerder werd geweigerd omdat deze enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Verzoeker houdt verder weliswaar voor dat uit de door hem bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat er reeds twee jaar sprake was van een affectieve relatie, maar hij duidt op geen enkele wijze hoe dit dan precies moet blijken uit deze stukken. De door verzoeker voorgelegde stukken spreken dit zelfs tegen. Hij toont dan ook geenszins aan als zou met een dergelijk gegeven ten onrechte geen rekening zijn gehouden. Voor het overige geeft verzoeker in wezen louter aan dat hij de voorgelegde stukken anders beoordeelt dan het bestuur, in de zin dat hij van mening is dat hieruit wel een duurzame relatie blijkt, maar het louter aangeven dat men een andere mening is toegedaan, zonder in dit verband concrete argumenten te ontwikkelen, kan niet volstaan om enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur aan te tonen. Door louter opnieuw te wijzen op de neergelegde stukken en te herhalen dat hij van mening is dat hieruit wel een duurzame relatie blijkt, alsook de vraag te stellen welke andere stukken hij dan nog had moeten voorleggen, toont verzoeker nog niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk is.

Op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt verder niet dat verweerder de voorgelegde stukken slechts elk afzonderlijk zou hebben beoordeeld en niet in hun geheel, zoals verzoeker tracht voor te houden. Hij toont niet concreet aan waarom de stukken in hun geheel genomen wijzen op een kennelijk onredelijk handelen van het bestuur.

Door aan te geven dat, rekening houdend met de eerdere vaststelling van een schijnrelatie door de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de procedure tot wettelijke samenwoning, de voorgelegde stukken het duurzaam karakter van de relatie niet, minstens onvoldoende, aantonen, blijkt niet dat verweerder het vereiste onderzoek naar het duurzaam karakter niet heeft gevoerd. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect inzake de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden met de referentiepersoon ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de voorgelegde stukken foutief zijn beoordeeld. Zijn uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoeker wijst in de hoofding van zijn middel nog op een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Op geen enkele wijze licht hij evenwel toe op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen dit artikel heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS